

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 253. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613024576/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Skylden, hvilken de desuden ansaae som Aarsagen til Alexandras Død, ja flere af dem gik endog saavidt, at de troede, hun ved Hexeri havde forblindet og fanget Casimir.

En fuldkommen Modsetning til Casimir dannede Leontine, der, uagtet hun var stille og alvorlig, dog i Andres Nærværelse skjulte sin Sorg, og viste en Fatning, hvorved selv Starosten studsede.

»Leontine er i Sandhed en kold Skabning,« sagde Emilie, »for denne Søster troede man dog, at hun nærrede nogen Godhed, og nu viser hun sig næsten ligegyldig ved hendes Død.«

»Hun viser sig saa,« svarede Pater Vincent, »thi Ingen seer de Taarer, hun fælder paa sit censomme Kammer.«

SYVENDE CAPITEL.

Barndomsaarene.

»Veed du, at Alexandra er vorden en Helgen?« sagde Czernim, da han efter Begravelsen var alene med Munken. — »Hvad mener De dermed?« — »Engle ere jo nedstegne fra Himlen, for at synge over hende i hendes Dødsstund, flere af Gaardens Folk have jo hørt de himmelske Melodier.« — »Ja, hendes sidste Kamp blev mildnet ved geistlig Musik,« svarede Munken, »mig mindede denne Dødsmaade om et Væsens Bortgang, der var mig det kæreste paa Jorden, og der virkelig døde under Afsyngningen af en geistlig Sang.«

»Om hende skulde du fortælle os Noget, overhovedet gad jeg gjerne vide, hvorfor en Mand, som du, der, trods alt Sværmeri, dog synes kaldet til noget Bedre, har lænkebunden sig i et Kloster.«

»Ja, det var smukt,« sagde Adalbert, der nu ogsaa var kommen til, »hvis du, ved at fortælle din Historie, vilde forkorte os disse sørgelige Timer!«

Da Munken ikke havde noget herimod, opsøgte de en Plads dybt inde i Skoven, hvor Mennesker sielden kom, hvorpaa Munken begyndte følgende Fortælling:

Naar Uveiret nærmer sig, og Orkanen truer, da er det os undertiden en Trøst at tænke os tilbage til den stille Hytte, hvori vi tilforn sadde, og hvori liden brændte rolig, uden at forstyrres af nogen Storm; vi dvæle da gjerne ved de fredelige Sysler, ved de ubetydeligste Begivenheder i den tidligere Tid, ja endog ved hine seltsomme Skabninger, som en lang Rolighed udklækker, og der gaae deres Gang gennem Livet, ligesom Uhre, hvilke netop fuldbringe de samme Bevægelser den ene Dag, som den anden. Dette maa være min Undskyldning, naar jeg i Tider, som disse, hvori Hierterne banke forventningsfuldt, og hvori Alles Øine ere vendte mod Fremtiden, fører Eder tilbage til min Ungdoms stille Optrin.

For Resten maae I tage til Takke med et blot Omskrid af mit Liv, og det kunde vel være, at det, jeg maa fortie, i Grunden er det Vigtigste, thi vore forsvundne Tanker, vore forgangne Glæder og Sorger ligge jo paa Bunden af en dyb Sø, hvorfra Erindringen kaster snart en vissen, afreven Blomst, snart en siclden Korall, snart et gyldent Smykke paa Strandbredden. Men alle de Rigdomme, Dybet skjuler, kiende vi dog ikke, og vi ville undres engang, naar Livets Sø fortørres i Døden, og vi faae dem at see; vel os da, hvis vi ikke finde altfor mange Uhyrer, for hvilke vi maae gyse, liggende ved Siden af de